

BLOD.

Han har aldrig tænkt på, hvor rødt det er.

Hvor meget der kan være i en kvindes krop.

Nok til at farve et helt køkken og en entré og trappetrin efter trappetrin tre etager ned til døren. Og stadig er der nok tilbage, til at hun kan blive ved med at flygte, væk.

Kluden i hans hånd bliver stadig mørkere, og han spænder i ryggen, stemmer imod med fødderne, lægger hele sin vægt mod plasticløberen på køkkengulvet, da han gnider det sidste af pletten væk, skyller kluden i spandens varme sæbevand, kravler hen mod dørtrinnet og det klistrede i sprækkerne.

Det, der er sket, må blive her. Det er sådan, det fungerer i en familie.

Mor jamrede som et såret dyr, da hun uden at vende sig om en eneste gang løb ud, væk, jaget af de blodpletter, han nu gnubber og gnubber til slet ingenting.

Leo rejser sig op og strækker benene, som han har siddet på så længe uden at skifte stilling. Det er mærkeligt. Han burde være udmattet. Men føler sig på en eller anden måde oprømt, rastløs, rolig på en gang. Stærkere end nogensinde. Hver eneste tanke er klar. Han ved præcis, hvad han skal gøre. Der er ikke noget, han kan sammenligne det med, måske den første gang han drak alkohol, det øjeblik inden han blev *for* beruset. Men det her er bedre, det bløde indeni og det hårde udenpå.

Køkkenvinduet har sribede gardiner og vender ud mod vejen. Leo kigger ud, leder efter mor, som ikke længere er der, det er jo bare pletterne, der er det.

Og far.

Er *han* der stadig? Hvorfor sidder han dernede i bilen, som om ingenting er sket? Hvad venter han på? Politiet, for fanden, de kan jo komme, hvad øjeblik det skal være.

Far, som kørte hele vejen hertil fra fængslet i Stockholm og kom stormende ind og ville slå mor ihjel, da hans ældste søn sprang op på hans ryg og pressede sin arm rundt om hans hals og nakke, kæmpede, tvang ham til at holde op med at slå.

Køkkenet er ordnet, ikke et eneste spor tilbage, der lugter rent.

Det er værre med entréen. Hun gled flere gange derude, og pletterne er større – som pytter. Men bliver endelig mindre, da han har gnubbet og skrubbet sig et stykke ud i opgangen, og vandet er blevet mere rødgrumset end gennemsigtigt.

Så lister han hen til gardinet igen.

Det gule folkevognsrugbrød står stadig dernede, parkeret. Med far på forsædet og fordøren stående åben og venstre ben, der stikker lige ud, de grå og brede habitbukser blafrer i vinden, den brune sko klaprer mod asfalten.

Far må vente på nogen. Hvad fanden laver han ellers her?

Tror han, at mor kommer tilbage?

Eller er det, fordi far er rasende og skuffet over, at jeg afbrød ham, lige idet han fik fat om mors hoved og sparkede hende med knæet igen og igen – har han bestemt sig for at vende tilbage ind i opgangen og op til lejligheden på tredje sal? Er det min tur nu? Det var jo mig, der sørgede for, at hun slap væk, at hun lever.

Men det oprørte, flakkende, levende og næsten lykkelige indeni trænger rædslen væk. Han er ikke bange, ikke engang for far.

På badeværelset ligger den grønne forbindingskasse med mors forskellige sygeplejersketting væltet ud på frottématten, låget med et hvidt kors står og gaber – der er nogen, der har rodet rundt i den. Han lader den være, må først skaffe sig af med gulvkluden i skraldespanden og vaske mors blod af sig.

Det varme vand skyller hinden af huden, bliver til en smuk og lys rød hvirvel, lige inden det forsvinder ned i afløbet.

Felix var bekymret, det er han tit, men denne gang var det særligt tydeligt, at han havde det dårligt. Og Vincent, hans yngste lillebror, sagde ikke et ord, lukkede bare døren til sit værelse og blev derinde.

Et tredje tjek gennem køkkenvinduet. Og nu. Nu kommer politiet. Fandens til far, som bare har siddet der og ventet på dem! De har gjort det før, hentet ham. For fire år siden. Dengang far kastede med molotovcocktails og brændte mormor og morfars hus ned, fordi mor gemte sig der, men det var ligesom det omvendte – dengang ventede politiet på far, nu var det far, der ventede på politiet.

Straks efter står en af dem også ude på trappen, ringer på døren. En høj, temmelig ung fyr, det kan man se ud gennem dørspionen. Og da han træder ind på dørmatten, lægger han ikke mærke til en skid, blodet er tørret helt væk.

– Hej, jeg hedder Peter Eriksson. Politiasistent. Jeg vil bare fortælle, at der er nogen på vej herover. Fra de sociale myndigheder. Du skal ikke være bange.

– Jeg er ikke bange. Hvorfor skulle jeg være det?

– Hvad hedder du?

– Leo.

– Og hvor gammel?

– Gammel nok.

– *Hvor gammel?*

– 14.

Nu ser strisseren sig omkring, gransker entréen og læner sig lidt frem for at kunne kigge ud i køkkenet. Men der er ikke noget at opdage, alt er bragt i orden igen, bordet står på sin plads, de to stole er rejst op og skubbet ind under bordpladen, selv løberen, som han har vendt om for at skjule blodpletterne, ligger helt glat mellem bordbenene.

– Var det her, det skete?

– At hvad for noget skete?

– Din far har allerede tilstået. Så jeg ved godt, *hvad* der skete. Jeg er her for at kigge på stedet.

– Det var her.

– Hvor?

– Det begyndte i entréen. Blev afsluttet i køkkenet.

Strisserblikket fejer gennem lejligheden – hen over gulvet i entréen, ind over dørtrinnet ud i køkkenet.

– Jeg kan se, at du har ryddet op, kan endda fornemme lugten af rengøringsmiddel. Men det er ikke vigtigt lige nu. Derimod vil jeg gerne vide, om din far har været her før.

– Han har ikke boet sammen med os i flere år.

– Så han har aldrig været inde i denne her lejlighed?

– Nej, vi flyttede hertil fra Stockholm for fire år siden. Da far røg i fængsel.

Strisserhånden på dørhåndtaget. Det ser ud til, at han skal til at gå. Ikke flere spørgsmål fra en, der burde blande sig udenom.

– Der var lige en ting til.

– Nå?

– Hende, der kommer om lidt fra socialkontoret, hedder Anna-Lena – det er hende, der skal sørge for, at du og dine brødre får hjælp.

– Vi har ikke brug for hjælp.

– Alle har brug for hjælp nogle gange.

Så går han igen. Ikke et eneste forbandet ord om, hvad der er sket med mor. Far gav op, måske er det derfor.

Felix gemmer sig stadig bag sofaen i stuen.

Men kravler straks frem, da Leo vinker til ham.

– Er hun ... død? Leo, er hun? Sig det, hvis det er.

– Selvfølgelig er hun ikke død.

– Hvor er hun så? Hvor, Leo? Hun må være helt vildt såret.

– Hun er sygeplejerske. Hun ved, hvad man skal gøre. Hvor man skal tage hen.

– Tage hvorhen? Kan han også finde hende der?

– Nej. Politiet har taget far.

– Jeg forstår det ikke.

– Hvordan forstår?

– Hvorfor han kom her. Og ville slå hende ihjel.

– Fordi mor splittede familien.

– Det siger du bare, fordi far har sagt det.

– Nej, det gør jeg ikke. Men jeg kender far bedre, end du gør. Og sådan er han bare. Det er sådan, han fungerer.

– Men hvis hun ...

Leo indfanger sin lillebrors oprørte, baskende, flagrende arme, en strøm, der må lukkes af for.

– Felix, jeg forstår godt, du er bekymret. Og bange.

– Jeg ...

– Men jeg *ved*, at hun klarede den. Jeg så det. Og nu har jeg brug for din hjælp, Felix – med Vincent. OK?

Leo slipper de to arme, der synes at forstå, der hverken basker eller flagrer mere.

– OK.

Og sammen går de hen mod den lukkede dør.

– Vincent?

Deres lillebror svarer ikke. Leo trykker forsigtigt håndtaget ned. Låst. Han kigger ind gennem nøglehullet. Blokeret, nøglen sidder i vejen.

– Vincent, luk op.

De lægger et øre mod døren, hører, hvordan han trækker vejret tungt derinde.

– Forbindingskassen.

– Jeg så den også godt. På badeværelsesgulvet. Hey, Leo, tænk, hvis han er kommet til skade, hvis han ...

– Jeg fikser det.

Leo er allerede på vej. Et eller andet sted hen. Gennem entréen, ud mod trappen.

– Hvor skal du hen?

– Nedløbsrøret.

Felix kan ikke lide at være alene, når han ikke selv har valgt det. Han kigger på den låste dør til Vincents værelse, på træfladen, hvor malingen skaller af forneden, og på håndtaget, der ikke bevæger sig – som om han kan stirre den op. Han ved præcis, hvad Leo vil gøre. Han ved, at når han er styrtet ned ad trapperne, fortsætter han om i gården, om på bagsiden af etageejendommen. Det er derfra, de kravler op på altanen, hvis de har glemt nøglerne. Men det hjælper ikke nu, det er Vincents dør, der er låst. Så Leo må kravle op ad det andet nedløbsrør, det der strækker sig op mod himlen mellem mors soveværelse og Vincents værelse, tæt ved vinduet, som Vincent plejer at ville have stående åbent. Den vej er meget sværere. Rundt om altanen løber der et metalgelænder, som man kan tage fat i og løfte sig op over. Ved Vincents vindue er der kun en smal vindueskarm, og den er livsfarlig – glat med kanter, der flænses fingrene. Leo må holde fast i nedløbsrøret med den ene hånd, samtidig med at han strækker sig og tager fat i vindueskarmen med den anden. Og så, med et ryk og høj fart, kaste sig over. Det er ikke let. Og tænk, hvis ... regnede det ikke lidt før? Så bliver hele det forbandede nedløbsrør fedtet og glat som rigtigt brune og våde blade om efteråret. Han ved ikke, hvad han er mest bange for. Leo, der klatrer lige op og kan falde ned. Eller Vincent, der måske er kommet til skade bag den låste dør.

Han sparker til håndtaget, fortryder, måske skræmmer han Vincent.

Han skal nok bare se på det. Så er det det eneste, der findes. Stirre. Og tælle sekunder. Indtil det bevæger sig, og Leo står der, og de begge kan gå ind.

248 sekunder.

Så sker det, det bevæger sig virkelig, og døren går op.

Han har aldrig set noget lignende.

Nogensinde.

Han går hen til sengen, Vincent ligger ned, og Felix ved ikke, om han skal røre ved ham. Han gør det ikke. I stedet søger han Leos blik.

– Hvad ... Altså Vincent, han har ... Hvorfor har han viklet sig selv ind i gazebind?

Over hele gulvet, mellem legetøjsbiler og plasticsoldater, ligger der

tomme papæsker, som ellers hører hjemme i mors forbindingskasse – og skal indeholde gazebind. Nu sidder det kridhvide stof på kryds og tværs rundt om Vincent. Hele kroppen er viklet ind. Fra anklerne til lårene til maven til skuldrene til halsen til ansigtet. På en syvårigs måde, det gaber mellem forbindingskanterne, og både underbukser og T-shirt og nøgen hud stikker frem i sprækkerne, tydeligst er den bevidst lavede åbning ved munden, vejrtrækningen, der gør de vævede kanter våde.

– Blodet derude ... For fanden, Leo ... det var vel ... mors? Ikke også?

– Jo.

– *Kun* mors? Sværger du?

– Kun mors.

Leo synker ned på hug foran Vincents uredte seng og griber fat i et stykke gazebind, der dingler løst ved håndledet.

– Vi er her nu, Vincent, hos dig. Og far er langt væk.

Den ene hånd om det løse bånd, den anden mod Vincents gazeindbundne kind.

– Så jeg synes, vi tager og vikler alt det her lort af nu.

Han når ikke engang at løsne det første lag – Vincent rykker til af al kraft, han hiver gazebindet ud af sin storebrors greb, og hans skrig er dæmpet på den måde, skrig bliver, hvis du trykker dit ansigt hårdt, hårdt mod puden.

Felix står stadig lige inden for døren og forstår nok ikke rigtigt, hvad det er, han står og kigger på. Da det ringer på døren. Igen. Og hende, der venter på den anden side af dørspionen, er den kvinde, politimanden talte om. Damen fra socialkontoret. Og det – *det* ved han lige præcis, hvad betyder. Så han skynder sig tilbage til sin storebror.

– Hvis hun ser den lille forbandede mumie, Leo, så går det helt galt.

– Så fik det. Og tal ikke så højt. Jeg lukker op, og du tager dig af ham.

Vincent har nået at sætte sig op i sengen, har fået fat i en af de røde tuscher og malet røde prikker på sin indbundne venstre arm. Felix kan høre Leo lukke op, socialdamen komme ind og bøjlels skrاملen, da hun tager frakken af, og han hvisker til Vincent, som skal lige til at begynde på en større prik på maven.

– Du skal lægge dig ned. Hører du? Lad, som om du sover.

– Jeg er ikke træt. Og *I* ligger ikke ned.

– Hun er derude, Vincent, du kan høre hende, ikke? Hun må ikke se dig nu.

– Hvem?

– Det er lige meget. Men hvis hun ser dig ... med alt det der skide ... med alt det der på, så tager hun dig med, fatter du ikke det?

Hvis han nu retter på sengetøjet, folder dynen op.

– Kom nu, for fanden!

Hvis han vender puden om, og det svedgennemblødte forsvinder. Måske lægger Vincent sig så ned.

– Hun kommer snart!

Han gør det – Vincent giver sig, kravler ned, og Felix gemmer ham næsten helt, han kan godt få stoppet dynen ned omkring det gazeindbundne hoved.

– Og nu trækker du vejret, ligesom når du sover. Ind, ud. Ind, ud. Langsomt.

Så skynder han sig ud, møder Leo og socialdamen i entréen, de hilser, og hun smiler.

– Og jeres lillebror? Hvor er han?

– Han sover. Helt gemt under dynen. Det ser dejligt ud.

De lader socialdamen kigge ind på værelset, og hun ser det, hun skal se, et barn, der sover dybt og ikke bør forstyrres. Og det passer godt, siger hun, mens hun ser på Felix, for nu vil hun gerne tale med Leo i enrum.

– Hvis du først fortæller, hvordan mor har det.

– Felix? Er det det, du hedder?

– Ja. Hvordan fanden har hun det?

– Hun har ondt, Felix. Men hun befinder sig på sygehuset – de ved, hvordan man tager sig af den slags.

Og da de er alene, hende og Leo, da Felix sidder i sofaen og ser et eller andet tv-program, prøver hun, prøver at snakke og forklare.

– Jeg har besøgt jeres mor. På det sygehus, hvor hun ligger. Lægerne kigger til hende en gang i timen – og hun skal blive der et par dage.

Hun lægger hånden på hans skulder, og han vrider sig nedad og bagud, til den ryger ned.

– Din mor, hun vil gerne have, at du og dine to brødre bliver her. Men det går ikke rigtigt. Vel? Ikke hvis I er alene.

Han hverken nikker eller ryster på hovedet. Han hørte godt, hvad hun sagde, men har ikke tænkt sig at forlade lejligheden. Ikke nu. Vincent, for fanden, de kan ikke gå ud med en mumie. Og hvis de skulle tvinge ham til at tage forbindingerne af – han ville blive hysterisk. Ikke noget som helst ville blive bedre.

– Felix er elleve. Og Vincent syv. Du forstår vel, hvad jeg siger?

Jeg forstår, hvad du siger. Og jeg husker, hvad far sagde.

Det er dig, der har ansvaret fra nu af.

– Jeg kan godt tage mig af mine små brødre.

– Du er 14 år.

– Ved du hvad, der findes 14-årige, der er ude for ting, der er fandens mange gange værre. En fyr, jeg læste om, i Brasilien, tror jeg, harpunerede fisk for at skaffe penge til sin familie, men så en dag harpunerede han sig selv i foden, og så ...

– Hør her. Jeg snakkede længe med din mor om det.

Hendes hånd ligger igen på hans skulder – og den bliver liggende, selv om han vrider hele kroppen.

– Leo, hvordan har du det? Lige nu?

– Lige nu? Det ved jeg ikke rigtigt ...

Han ved præcis, hvordan han har det. Men ikke, om det er rigtigt.

– ... eller, godt nok, tror jeg.

At føle sig så fandens stærk. Næsten glad. Det burde være forkert. Hvordan kan det være, at det indeni trænger billedet af mor, der bløder og flygter, væk?

– Din mor har fortalt alt, hvad der skete.

Socialdamens stemme. Alvor. Hun vil have besked. Nu kommer spørgsmålene.

– Jeg vil ikke snakke om det.

Ikke et ord til nogen, om hvad der skete. Det bliver bare værre.

– Hvad er det, du ikke vil snakke om?

– Det du vil vide – hvad far gjorde.

Hånden. Stadigvæk på hans skulder.

– Din mor behøvede ikke at fortælle, hvad han havde gjort – det kunne jeg selv se. Hendes skader. Men hun fortalte, hvad *du* gjorde. Om dit mod. At det var derfor, hun kunne stikke af.

Så slipper det, pludselig.

Han er slet ikke forberedt.

Den skønne dunken i kroppen stopper ligesom, bliver skyllet væk, det glade og det bløde forlader hvert eneste lille led og muskel og tanke. Og det føles, som om han er lige ved at græde. Hele det fandens bryst trykker af det lort, der vil ud. Men han har ikke tænkt sig at slippe en dråbe fra sig. At græde nu, foran hende, ville ødelægge alt.

Han vrister sig løs igen og skynder sig ud i køkkenet. Men hun opgiver ikke, følger efter ham. Maden, de aldrig fik spist, står stadig på det runde

bord, kold. Han løfter en skål ad gangen og åbner ovnlugen, 150 grader plejer at være nok.

– Hvor er vores far?

Hans stemme er fast, langt fra gråden.

– Han kommer ikke tilbage.

– Det har jeg fattet – jeg spurgte, hvor han er.

– Hos politiet.

– Anholdt?

– Ja ...

Han ser hendes blik. De plejer at se sådan ud. Dem, der synes, han ikke burde kende til det ord.

– Det har han været før, vores far. Anholdt.

– Du behøver ikke være bange for, at han skal komme tilbage – det kommer til at tage sin tid.

– Jeg er ikke bange. Hvorfor skulle jeg være det? Så jeg forstår faktisk ikke, hvorfor vi ikke bare kan bo herhjemme nogle skide dage.

– Fordi du er 14 år. Fordi du og dine *endnu yngre* brødre har været udsat for noget, som børn ikke skal udsættes for.

Du ved ikke en skid om, hvad vi kan klare. Eller hvad fanden vi har set.

Han vil sige det, svare hende.

Men det havde ikke været særlig smart.

– Leo, hør, hvad jeg siger. Det her er vigtigt. Hvis din mor er nødt til at være væk længe – det ved vi ikke endnu, vel – så må I bo hos en anden familie.

– Hvordan ... en anden familie?

– Men det kan tage lidt tid at arrangere. Så indtil da kommer der nogen her og kigger til jer.

– Kommer her? Hvem?

– Det ved jeg ikke rigtigt endnu. Vi har en vagtliste med rare mennesker, der er parat til at hjælpe, når sådan noget her sker. Det bliver afklaret i løbet af aftenen.

En anden familie. Leo retter på bestikket, der har ventet længe nu på spisebordet i køkkenet, og som må være blevet skubbet rundt, da far gav mor et knæ i ansigtet. *Vi har allerede en mor, selv om hun ligger i en sygehusseng.* Han stiller glas på bordet og en kande isvand, det hun aldrig nåede at sætte frem. *Vi har allerede en far, selv om han sidder i en arrestcelle.* Og folder til sidst de afrevne stykker køkkenrulle omstændeligt, trækker oversiden af hånden hen over dem, glatter ud. *Og det er derfor, det er mig, der bestemmer nu.*

– Ved du hvad?

Han søger socialdamens blik.

Socialdamen?

Han har stadig ingen idé om, hvad hun hedder, eftersom han er skide-
ligeglad.

– Ja?

– Jo, altså ... Kan Agnetha så ikke kigge til os i stedet for?

– Hvem er Agnetha?

– Hende på anden sal. Mors veninde. Hun er tit heroppe. Og hun er lige
så rar som dem på din vagtliste.

VINCENT SIDDER i sengen, halvligger snarere, bøjet bagud i en halvbue – med det samme socialdamen forsvandt ned på anden sal, listede han ud, løb ud på badeværelset. Og nu, bagefter, må han forbinde hele maven med gazebind igen.

Mens Felix synes at have opgivet – trækker vejret roligere og læner sig mod sengegavlen, en gazeindbunden lillebror er måske ikke så skræmmende længere.

– Hvad fanden sker der derude, Leo? Er hun skredet? Det lød sådan.

– Hun kommer tilbage lige om lidt.

– Sagde hun noget mere om mor?

Leo synker ned ved siden af sine to brødre, mod den samme hårde sengekant.

– Felix – hun er væk nogle dage.

– Hvor mange?

– Nogle.

– Hvor mange?

– Jeg ved det ikke.

– Hvor mange?

– *Jeg ved det ikke.*

Felix er ikke tilfreds – Leo møder et ansigtsudtryk, der er så bekendt, en bror, der har tænkt sig at spørge, til han får svar. Nu findes der ikke noget svar. Og det er, som om Felix kan mærke det. I stedet for at blive ved med at gentage *hvor mange*, begynder han at grine – en latter, ingen af dem har hørt før. Mere som en fnisen, den kommer ikke indefra, derfra hvor det plejer, den fødes langt ude i munden, ved læberne, kommer ingen steder fra og hører ikke sammen med noget. Langsomt vokser den i styrke, og han begynder samtidig at tale, fnisetale, om mumien i sengen og strisseren og socialdamen og så alle pytterne af blod på gulvet, for fanden, Leo, blodet må have sprøjtet – sprøjtet! Felix fniser, og Leo orker ikke at høre mere, kravler op i sengen, til Vincent.

– Alt OK, min mindste lillebror?

Maven er klar. Med ny forbindelse. Hvidt gazebind i nye, omsorgsfulde lag. Men højre hånds fingre er frie, og det er dem, Vincent fører op mod

sin mund, inden han svarer ved at trække gazebindet opad, et stykke over overlæben.

– Ja.

Og så trække den næste strimmel gazebind nedad, et stykke under underlæben.

– Nej.

Og igen, opad. Og igen, nedad.

– Ja. Nej.

Op og ned, det lille hul foran munden åbnes og lukkes.

– Ja. Nej. Ja. Nej. Ja. Nej.

Indtil Leo forsigtigt aer den gazebindshvide kind.

– Godt, min lillebror. Det er supergodt.

Så ringer det på ude i entréen, igen.

Han lukker døren omhyggeligt og skynder sig ud mod den monotone ringelyd.

Socialdamen. Og bag ved hende, Agnetha.

De smiler.

– Vi gør, som du foreslog.

Socialdamen måske allermest, det er jo hende, der taler.

– Altså, Agnetha kigger til jer. I hvert fald i aften og i nat og i morgen. Så tager vi den derfra.

Hendes frakke hænger på en af hattehyldens knager, hun knapper en knap ad gangen og ser længe på Leo, der håber, at de står langt nok væk til, at fniselatteren ikke når frem.

– Men det forudsætter en ting.

– Ja?

– At Agnetha kan komme og gå nøjagtig så meget, som hun har brug for. Hun og jeg kommer til at være i kontakt med hinanden hele tiden. OK, Leo? OK, Agnetha?

Han nikker, og de venter begge på, at Agnetha skal gøre det samme. Men hun svarer ikke. Og snart forstår de hvorfor. Hun har fået øje på et sted lidt ude i opgangen, lige der hvor mor snublede og slog sig hårdest. Den eneste plet, han ikke rigtigt kunne få væk. Der var mere blod der. Og han skulle skynde sig.

Han venter, til de er gået.

Gulvspanden står stadig på badeværelset, hvor han efterlod den.

Han fylder den med lunkent vand og et skvæt opvaskemiddel, gør gulvkluden våd, gnubber med hele kroppens tyngde rettet mod stengulvet, indtil de sidste indtørrede dråber er blevet opløst.

Og nu har han det.

Han åbner døren ind til to brødre – en der fniser hysterisk, en der gemmer sig i gazebind – og synker ned som før, på gulvet og med ryggen mod sengekanten.

– Jeg ved stadig ikke, hvor mange dage, Felix. Men vi fikser det alligevel.

– Hvordan fikser?

– Jeg har udtænkt det hele. Og du skal hjælpe mig.

– Nå?

– Har du stadigvæk den blå taske? Med kortene?

– Ja.

– Hent den.

– Hvorfor?

– Socialdamen har fået den idé, at vi ikke skal bo her mere. Men det kommer ikke til at ske.

Felix fniser allerede lidt mindre, da han rejser sig op, langsommere end nogensinde før for at illustrere, hvor modvillig han er.

– Felix – hent den nu bare.

Den blå korttaske er ikke større end et postkort, men tyk som en æske chokolade og flyver i en smuk bue i et Felixkast fra dørtrinnet over mod sengen, er lige ved at ramme både Leo og Vincent ved den bratte landing.

– Tilfreds?

Der sidder et kompas stukket ned i en åben lomme uden på tasken, og det er lidt i vejen, da Leo finder og folder kortet ud, der i målestoksforhold 1:5.000 har krympet alle cykelstier, småveje og stier i Falun.

– Se her.

Han peger et sted midt på kortet, og Felix prøver at gøre, som han siger, at se, men forstår ikke, hvad det er, han skal se på.

– Hvad?

– Vejene fra centrum til skoven.

Leos pegefinger dykker ned på en lille bydel i udkanten af Falun, ikke særligt langt væk, de kantede bogstaver danner S-L-Å-T-T-A. Felix ved præcis, hvordan kortets virkelighed ser ud, han har været der et par gange, de har et ret elendigt fodboldhold.

– Og? Hvad er der med det?

– Jeg skal nok forklare alt, bagefter. Når vi er kommet derhen.

– Hvorhen?

Leo har travlt med at få foldet kortet sammen, og Felix kan nærmest mærke i kroppen, hvordan der bliver nye folder, som ikke var der før.

– Hvorhen, Leo? Og jeg skal altså have det der tilbage, når du er færdig, du skal ikke ødelægge det – det kostede 15 kroner.

– Du kan få ti magen til af de skide kort, når jeg er færdig. Kom nu med. Så skal jeg vise dig det.

– Vise mig hvad?

– Det skal du få at se.

– Og mumien?

– Han sagde, at han ville være alene. Nu kan han få lov til at være det. Vi er ikke væk i ret lang tid.

UDKIGSSTEDET. Det blev den åbenbart kaldt. Den lille bakke bag ved tornebuskene, der indrammer torvet. Nu sidder de på hug oppe på toppen af den, tæt ind til hinanden, vinden rusker i håret, og de nedfaldne blade danser forvirrede hen over den åbne asfalterede plads.

Det er næsten, som om de i et kort øjeblik glemmer den her forbandede dag.

– Du, Leo?

– Ja?

– Hvad laver vi her?

– Det skal du lige straks få at se.

Så strammer det i Leos kinder, det der betyder, at han er helt fokuseret og skræller alting væk omkring sig– det gør han nogle gange, kravler helt ind i sig selv. Felix følger hans blik. En kvinde, på mors alder cirka, går tværs over torvet. Det er hende, Leo studerer. Eller måske er det lædertasken, hun bærer i højre hånd.

– Kan du se den?

Det *var* tasken. En brun en, der ikke virker særlig tung.

– Ja.

– Ved du, hvad den indeholder?

– Og det ved du?

– Mmm.

– Hvad?

– 25.000. Nogle gange 40. Nogle gange endda 50.

– 50.000 ... hvad?

– Kroner.

Kvinden er på vej fra ICA-butikken på den ene side af torvet over til banken, som ligger på den anden side, lange, bestemte skridt i skindstøvler med høje hæle, der klapper, vinden bærer lyden op til udkigsstedet.

– Hver dag går hun der. Lige når butikken er lukket. Samme strækning. Tværs over torvet med tasken i hånden. Og når hun er fremme, stopper hun hele lortet ned i den der, kan du se den?

Hun trækker en metalboks ud i bankens murstensmur, vipper den op, en tandløs mund, der sluger lædertasker.

- Penge, som de har tjent. Og som skal ind på kontoen.
 - Hvordan ved du det?
 - Ejeren søn plejer at prale med det ude i rygehjørnet.
- Nu er hun færdig – på vej tilbage, uden taske, til kvarterets største ICA-butik.
- Er vi også det? Færdige? Jeg vil hjem.
 - Fatter du overhovedet, hvorfor vi er her?
 - Vincent er alene. Nu går vi, Leo.
 - Lædertasken. Jeg har tænkt mig at tage den.
- Felix havde lige rejst sig op. Nu synker han ned igen.
- Tage ... den?
 - Ja.
 - Hvordan ... tage?
 - Snuppe den. Et *heist*.
 - Heist?
 - Det er engelsk. Og betyder et supersmart kup.
 - Det er ikke spor smart – det kan man jo ikke.
 - Det kan man. Og jeg ved hvordan. Lige inden hun lægger pengene ned.
- Lige i det øjeblik snupper jeg den.
- Men ...
- Kvinden, der har høje hæle på og er på mors alder, har fået selskab. Det er derfor, Felix bliver tavs. En vagt. I uniform. Ham, der er ansat til at vogte centeret, der marcherer runde efter runde fra morgen til aften, og som nu møder hende midt på torvet.
- Shit. Robbans storebror. Det er *ham*, der er vagt.
 - Det fikser jeg.
 - Klatten. Det kalder de ham. Klatten med kniplen. Klatten med den store radio. Han ved jo for fanden, hvem du er.
 - Det fikser jeg også.
- Felix kigger længe på vagten, på Robbans storebror.
- Hvis Leo snuppede tasken. Hvis han gjorde det, så ville Klatten let indhente ham. Bare to, tre skridt.
- Det går ikke. Leo, ved du hvad? Ved du, hvor hurtigt han kan løbe? Og *hvis* han ikke indhenter dig ... så genkender han dig.
 - De får mig aldrig.
 - Hvordan kan du vide det? Din store idiot! Det kan du ikke vide!
 - Jeg sagde, at jeg fikser det. Ikke? Maskeret. Det er det, man må være.
- Og inden man slår til, lægger man vildspor ud.

Det er, som om vagten vokser. Eller er det, fordi Felix kun ser en uniform og en radio.

– Jeg vil gerne hjem.

– Lige om lidt.

– Leo – nu går vi. Robbans bror. Og ...

– Om lidt.

Felix trækker i Leos ene jakkeærme.

– Nu er du nøjagtig som ... dengang! Da du ville ...

Og så trækker han lidt mere.

– ... slås med Kekkonen. Da du tog fars kniv. Når du ikke lytter og er inden i dig selv. Når du ikke er sammen med mig – når du kun er sammen med dig.

Felix rejser sig op og begynder at gå. Snart hører han skridtene. Leos løbende skridt.

– Felix ... stands nu!

Indtil han har indhentet ham, og de går sammen side om side.

– Du bliver *nødt* til at være med.

– Leo – det kan du godt glemme.

– Det er jo dig, der skal lokke den skide vagt væk!

– Fatter du det ikke! Jeg *vil* ikke være med! Og jeg har ikke *tænkt* mig at være med!

Leo griber fat i sin lillebror, ikke hårdt, venlige hænder om anspændte skuldre, til de begge må stoppe op. Og smiler, og endda griner lidt, som når de griner sammen nogen gange.

– Felix? Du og jeg kan gøre, hvad vi vil. Bare vi gør det sammen. Og sammen kan vi let drible Klatten væk. En afledningsmanøvre. Det er det, det hedder. Den skide vagt kommer ikke til at fatte noget som helst.

– Jeg vil ikke. Vil ikke. *Vil ikke*.

– Hør nu her, jeg har udtænkt det hele, du ...

Felix kigger væk, holder sig for ørerne, begynder igen at gå. Leo følger efter, som før.

– ... behøver ikke være bange. Ikke spor. Det er torvet, det er vores. Kan du se ... Og så peger han, med hele armen.

– ... den der skide bronzestatue, der står helt ude mellem bænkerne? Kan du se den, Felix? Den der statue – det er os, bagefter! *Vi* kommer til at stå der og skinne.

Felix presser hænderne endnu hårdere mod ørerne.

– Og det bedste, ved du, hvad det er, Felix? At det her bare er en engangs-

forestilling, 30, eller endda 40 1.000-kronesedler i lædertasken. En eneste gang.

Leo skæver til en, der faktisk ikke lader til at høre noget, der bliver ved med at gå.

Hver gang det samme – når Felix har bestemt sig, har han bestemt sig. Tid til at skifte taktik.

Han er måske ... gået for hurtigt frem. Måske er det det. Der er jo sket så meget andet, måske må han ordne det først, for at alt skal fungere.

Socialdame. Strisser. Vagtliste. Blod. Anholdt. Anden familie.

En dag med ret mange ord, han ikke anede, han ville være nødt til at forklare for en, der holder sig for ørerne. Ord, der når man tænker på dem, prøver at forstå dem, alle tilsammen betyder *lang tid*.

Lang tid for tre brødre alene i en lejlighed.

Lang tid for mor at ligge i en sygehusseng og blive hel igen – det han ved, vil gøre Felix endnu mere bekymret, endnu mere ked af det.

Men også lang tid for far at sidde låst inde i sin celle – det han ved, vil gøre Felix rolig.

For han har jo brug for sin lillebror, for at det kan lykkes.